

Datum: čtvrtek 7. února 2002

URL: http://beta.internetfolk.cz/rozhovory/roz_spolektiv020205.html

Rubrika: Rozhovory

Autor: Honza Hučín <honza@internetfolk.cz>

Vyšlo: 5. 2. 2002

BYLI DOBRÍ - SPOLEKTIV

Se skupinou Spolektiv jsem se, pokud mě paměť neklame, setkal poprvé v Radioportě ještě před revolucí, je to možné? Kdy vlastně kapela vznikla?

Spolektiv vznikl v dubnu 1988. Už v tomto roce jsme se vydali na naše první zápolení na Portě. Jelikož jsme se dostali až do plzeňského finále, Radioporta nás tehdy pravděpodobně už zaznamenala.

Co tě vedlo k založení kapely? Měl jsi nějaký vzor, kterému ses chtěl přiblížit?

sestava Spolektivu

Jak to tak bývá, k založení kapely často přispějí náhoda a vhodné prostředí. Pedagogická fakulta v Českých Budějovicích byla tím prostředím, přesněji její vysokoškolské koleje. Náhoda tomu chtěla, že muzikantů bylo mnoho. V té době se tam urodilo několik kapel různých žánrů, nejvíce bylo rockerů. A nebylo to ani tak, že by se nějak usilovně vybíralo. Řekl bych, že se to pěkně sešlo.

Spolektiv navázal na mé sólové písničkářské období. Bigbít to pak ani nemohl být, jelikož jsem kytarově vycházel z tehdejších folkových veličin, jako byli Karel Plíhal, Jaromír Nohavica, Ivo Jahelka, ale i další. Nebyly to vzory k přiblížení, spíše škola. Do jisté míry folková nálada autorských písniček determinovala i prvotní složení Spolektivu. Rozuměli jsme si, ladilo nám to, muzikantsky jsme se vzácně shodli i doplňovali.

Měl jsi už na začátku její existence jasnou představu, jak to má znít a kam se to má vyvíjet, anebo osud Spolektivu určovala do značné míry náhoda?

Hrát výhradně vlastní písničky mohlo být prvotní jasnou představou. Hrát jsme opravdu měli co, jelikož jsem měl v druhé polovině osmdesátých let poměrně plodné autorské období. Otázkou bylo jen, jak rychle dokážeme zaranžovat potřebný počet písní na celý koncertní program. Zkoušeli jsme několikrát týdně. Celá skupina, po dvojicích. Sound vznikal hodně intuitivně. Dnes, když se ohlídnu, bych řekl, že se ale poměrně záhy vytvořily hranice přijatelnosti - tyto hudební zvuky se nám líbí, toto už ne, to bychom nebyli my. Nijak to ale neomezilo naše experimentování, ba naopak nás to inspirovalo k hledání dalších a dalších zvukových barev. V prvopočátcích bylo kromě kytar a houslí sice jen pár různých jiných, většinou rytmických nástrojů, ale to se velmi rychle změnilo. Vliv na to zajisté mělo i rozrůstání Spolektivu o další muzikanty či jejich střídání. Základem určitě vždy byl čtyřhlasý vokál, kytary a housle, přibyla ale i příčná flétna, saxofony, klarinety, baskytara, viola, conga, dechový syntezátor, elektronické zvukové efekty a bezpočet rytmiky. Vyvinuli jsme se až do několika vrstevného zvukového proudu. Bylo tam neuvěřitelně nápadů, které přinášeli všichni bez rozdílu, všichni jsme je i regulovali. Myslím, že v našem

vrcholném období tak jako my u nás nezněla žádná jiná kapela. Hodně jsme na to dbali, i když jsme zpotili nejednoho zvukaře a sotva jsme se se všemi nástroji vešli do dvou kombíků.

Kdy byla podle tebe kapela na vrcholu?

Řekl bych v letech 1992-1995. Vlastně jsme skončili na našem vrcholu. V roce 1992 jsme vyhráli Portu, pak poměrně hodně koncertovali až do vydání alba "...a ticho v sobě" v roce 1994 a zase hráli až do konce roku 1995. A přišla pauza... Konečná. Můj názor je ale ten, že o skutečný vrchol jsme přišli. Než jsme ho mohli dosáhnout, už jsme nehráli. Skeptik by řekl, že to ale mohlo jít taky z kopce. Je tedy dobré si říci: skončili jsme v nejlepším.

Myslel sis v té době, že to půjde ještě někam výš, anebo tehdy už skupina narazila na své hranice?

Skladby, které vznikaly v posledním roce naší činnosti rozhodně šly jiným směrem. Posouvali jsme se do velmi zajímavých nálad a zvuků. Hodně jsme o tom v kapele diskutovali. Vznikal ostrý kontrast mezi klasickými nástroji a elektronickými. Hledali jsme kompromisy a na jejich základě vznikly některé velmi odlišné skladby. Nic nebylo kategorické, ale muselo to mít řád. Propracování aranžmá bylo pro nás komplikovanější, nutná byla dokonalá orientace ve skladbě. Ve zkušebně se hodně makalo, na jevišti byla pak pohoda.

Na jistou hranici jsme ale narazili. Splaskla nám vytrvalost a vyšuměla vlastnost dokázat znovu naskočit do rozjetého vlaku. A pak se také z části projevila nervozita pár členů kapely při tom hledání nových a dalších projevů. Někdy taky nevyšla zkouška. Že někdy nevíš, jak do toho, je normální a běžný jev. Znáš to, jsou to tvůrčí muka... Jenomže, Spolektiv byla skupina založená hlavně na vzájemných vztazích a rovnosti. Chtělo to ostrou autoritu aspoň jednoho z nás. Možná jsem to měl být já, ale necítil jsem to tak.

Spolektiv na Folkové růži

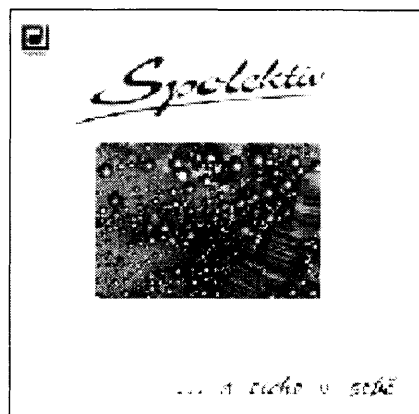
Co ti kapela dala a co ti vzala? Splnila se tvá očekávání, nebo lituješ?

Být sám na jevišti není nikdy takové jako tam být s kapelou. Cítím to tak. Máš jedinečný pocit, když to šlape, je to spojité, je to tvoje a zároveň všech, co jsou tam s tebou. Dělíš se o to. Můžeš se spolehnout na každého, jenž nese svoji kůži na jeviště, že předvede, co se od něj očekává. Získal jsem díky Spolektivu vlastnost umět se podřídit celku. Byl to Spolektiv, ne Hnízdil a Spolektiv. Mám-li hodnotit aktivní dobu kapely, očekávání jsou splněna. Pochopitelně lituji, že nejsou žádná jiná očekávání v tomto směru. O co jsem přišel? O to všechno, co je výše popsáno, ale také o jeviště. Od rozpadu Spolektivu jsem nikde nehrál. Nechtěl jsem.

Na desce, kterou jste vydali, vás tuším Vašek Souček označuje za folkrock. Dneska ale takhle znějí i skupiny považované za folkové. Pozoruješ nějaký posun v žánru? A nemáš trochu pocit průkopníka?

Že tak znějí, je jejich věc. Na posun v žánru nejsem ten pravý kritik. Nikdy jsem folk či folkrock dvakrát nesledoval ani nestudoval. Průkopníky bych asi hledal někdy v šedesátých či sedmdesátých letech mimo naši zemi (to jsem buď ještě nebyl, nebo mi teklo mléko po bradě, pak jsem honil kačera a později jsem nosil brašnu na zádech). Jsem tedy bez pocitu průkopníka žánru folkrock. A jestli to tak Vaškovi znělo, tak je to O.K. Vždy jsem si vážil jeho úsudku a je tomu tak do dnes.

Vaše – vlastně hlavně tvoje písničky zrovna optimismem nehýří. Co tě přivedlo k takovému vidění světa?

Můžete si poslechnout [ukázkou](#).

Zdání klame. Optimista jsem! Bylo to asi takhle.

Moje písničky mohly být tak 10:2 pro legrační nad těmi na bednu, to v začátcích. To se pochopitelně přeneslo i na kapelu. Kolej, kluby, skvělí lidé, společenské zřízení... Nebyli jsme ortodoxní folkaři. Chtěli jsme se bavit a při tom bavit i lidi v sále. Pokud to nevíš, Spolektiv je držitel Olomouckého tvarůžku z října 1989. I teď si vzpomínám na plakáty v jednom místě našeho koncertování, kde bylo doslova uvedeno: Spolektiv – humor dneška! Spousta legračních skladeb vznikalo až v kapele, kdy bylo možné užít mnoha výrazových prostředků. Písničky, jako Vltavská plavkyně, Myší válka, Moucha, Curro Jiménez, Píseň o stupidním konci jedné feudální princezny, Dieta, Adamita reggae a další, sice nikde nevyšly, ale v prvních pěti letech byly podstatnou součástí našeho repertoáru. Ten se více měnil spíše od druhé poloviny života Spolektivu. Čím dál, tím více se v popředí umísťovaly skladby, které umožňovaly uplatnění hudební barevnosti. K tomu se nám písně pro zasmání až tak nehodily nebo jsme to ani nezkoušeli, možná ani nechtěli. Do popředí se jednoznačně dostávaly texty Aleny Kronikové, v podstatě sedmého člena Spolektivu. Ona to tak asi necítila, ale bylo to tak. Bez jejích textů by nebylo našeho vrcholného období.

Zadumanosti je také zapotřebí! Vzpomínám si, jak jednou Pavel Zajíc z Nezmarů prohlásil, že při poslechu Spolektivu se musí zvýšit počet sebevražd. No, když poslouchám naše jediné CD "...a ticho v sobě", tak si to nemyslím. Juchat se při tom ale taky nedá, ale že by se to klonilo k takovému pesimismu... Náladu cítím někde ve středu pocitového spektra.

Vidění světa Spolektivem cítím spíše jako oslavu hudebního projevu. Text není jediný důležitý, přesto musí být velmi dobrý. Rozhodující je hudba. Je to posun o 180 stupňů. Svět je barevný a my jsme se vydali na cestu se mu přiblížit. Myslím, že se nám to aspoň z části podařilo.

Citlivá otázka, které se ale nemůžu vyhnout: proč Spolektiv skončil?

Jasná otázka. Mohl bych se chytit prozaické odpovědi a trvat na tom, že Spolektiv skončil po dlouhé přestávce, která vznikla těhotenstvím naší jediné zpěvačky Renaty Švecové. Jenomže s tou přestávkou se všech šest našich životů začalo ubírat rozličnými směry. Objevily se nové priority a nastaly velké změny v osobních životech. Hodně se pak projevil i handicap, že ač jsme jako Spolektiv vznikli v jednom městě, všichni jsme v něm skutečně nebydleli. Pokud bych dál sestupoval po ledovci od jeho viditelné špičky k mase pod hladinou, možná bych odhalil i to, co nechci. Možná bych měl hodnotit, zda poslední období kapely, takové, jaké bylo, vyhovovalo všem jejím členům. Třeba jsme pocitový hudební průřezík v té době už minuli a rozpad už byl nevyhnutelným logickým závěrem. Možná bych se neubránil nechtěným spekulacím. Ale protože se odpovědi zase tak vyhýbat nechci, na férovku říkám, že nás hodně odradilo i prostředí a lidé, kteří se točí kolem folku a byznysu s ním spojeným. Někdy až otravné vztahy nepřímou zasahovaly do klimatu naší kapely a určitě mají nemalý podíl na tom, že po přestávce jsme pak už nechtěli... Ale, jak už jsem uvedl, některé věci si ponechám pro sebe.

Co dnes dělají jeho členové? Pokračují dál v muzice, anebo to je pro ně uzavřená kapitola života?

Všichni členové bývalého Spolektivu jsou velice schopní lidé. Je-li někdo dost dobrý v jednom oboru, obvykle bývá dost dobrý i v oborech příbuzných či odlišných. Zdeněk Zajíček je řadu let populární moderátor v rádiu a šikovný grafik, Tonda Vidlák a Lukáš Holec jsou výbornými

učiteli, v učitelství se možná po mateřské skvěle uplatní i Renata Švecová (ale nechci předbíhat), Martin Jančura i já se více jak desetiletí věnujeme obchodu. Hudba rozhodně není a nemůže být uzavřenou kapitolou. S našimi životy je velmi spojená, pro některé je i v současné době na denním pořádku. Třeštský bigbend má ve svých řadách skvělého dechaře Tondu Vidláka, který postavil i jazzové Combo TV, kapela Rádio Zdeňka Zajíčka je také dostatečně známá. Lukáš Holec posbíral několik cen se svými dětskými pěveckými sbory. Renata Švecová se opět, ale zatím okrajově, začíná věnovat country hudbě. V ní je dost dobrá! Martin Jančura ani já se aktivně hudbě v současnosti nevěnujeme. Ale nedávno jsme se domluvili, že si půjdeme zabrnkat...

A jaký vztah k muzice máš dnes ty?

Vřelý, posluchačský, konzumní, sběratelský, udržující se v jakési kondici, spíše pasivní, neaktivní, netvůrčí, normální. Muziku budu mít vždy rád. Jestli se budu z potřeby jisté exhibice angažovat i jinak, než jen při oslavách či pouze pro radost, to nechám vyplynout. V současnosti mám jiné zájmy, které aktivnímu hraní příliš prostoru nedávají. Kytáře však věrný zůstanu. A jestli něco? Nikdy neříkej: "Nikdy..."

© 2002 InternetFOLK, hudební server
Vydává Pavel Rada

POSELSTVÍ

Josef Vančura,

466 návštěv

- **PROMARNĚNÉ ŠANCE
PETRA NOVOTNÉHO**

Josef Vančura,

306 návštěv

- **TAK PĚKNĚ DĚKUJEME
ZA TAKOVÝHLE NOVOTY**

Miloš Keller,

298 návštěv

- **NECHCI PŮSOBIT JAKO
VĚČNÝ KUŘIMSKÝ
STRAŠÁK**

David Jirků,

265 návštěv

... nejčtenější v roce

 REKLAMA

Klikni zde!

InternetFOLK používá
redakční systém

pro ně hlasoval v diváckém hlasování. Proto mě překvapilo, že v rozhovoru se mluvilo o pesimistických písních - já jsem to vnímal, že to je optimistické... Asi si budu muset po letech poslechnout jejich nahrávku.

Spolektiv a pesimismus/optimismus (Honza Hučín, 5. 2. 2002 12:50) odpověz - email

Jedina písnička, kterou si z doby kolem revoluce od Spolektivu pamatuju, byla Adamita reggae - a tou jsem se dobře bavil. Pak jsem za par let slyšel několik písniček, které jsou na jejich CD, a ty už tak humorně nebyly. K desce jsem se náhodou dostal před rokem a překvapilo me, jak zní "současne". Ale ze bych se při tom za bricho popadal, to teda ne...
Honza

(Jan Žamboch, 7. 2. 2002 16:41) odpověz - email

Musím se přiznat, že při poslouhání spolektivu jsem občas i trošku bál. Tak radši na noc něco lehčího...:-) Každopádně Ticho v sobě je skvělé a nic podobného jsem zatím neslyšel. Na vojně v Praze mě to drželo nad vodou.

Vaše jméno: Váš e-mail: Váš názor? (HTML?)